

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5155/23
31.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Драгане Марчетић, чланова већа, у парници тужиоца “Inkor” д.о.о. Београд-Земун, улица Угриновачка број 144, чији је пуномоћник Радослав Ивановић, адвокат из Београда, улица Ломина број 17, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Драган Милановић, адвокат из Београда, улица Краља Милана број 33, ради накнаде штете одлучујући о жалби тужене, изјављеној проти пресуде Трећег основног суда у Београду П 2147/17 од 24.12.2018. године, након расправе одржане пред другостепеним судом дана 31.7.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 2147/17 од 24.12.2018. године у ставовима првом и трећем изреке и пресуђује:

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца “Inkor” д.о.о. са седиштем у Београду и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена АА из ..., да тужиоцу исплати износ од 1.431.321,92 динара, са законском затезном каматом од 24.12.2018. године до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужени захтев тужиоца “Inkor” д.о.о. са седиштем у Београду, у делу којим је тражио да суд обавезе тужену АА из ... да тужиоцу исплати износ од 2.151.528,48 динара са законском затезном каматом и то:

- на износ од 12.204,64 од 05.08.2001. године до коначне исплате,
- на износ од 12.221,80 од 05.09.2001. године до коначне исплате,
- на износ од 12.265,92 од 05.10.2001. године до коначне исплате,
- на износ од 12.290,16 од 05.11.2001. године до коначне исплате,
- на износ од 12.210,76 од 05.12.2001. године до коначне исплате,
- на износ од 21.062,02 од 05.01.2002. године до коначне исплате,
- на износ од 21.019,01 од 05.02.2002. године до коначне исплате,
- на износ од 21.100,56 од 05.03.2002. године до коначне исплате,

- на износ од 30.222,50 од 05.04.2006. године до коначне исплате,
- на износ од 30.100,00 од 05.05.2006. године до коначне исплате,
- на износ од 29.050,04 од 05.06.2006. године до коначне исплате,
- на износ од 29.610,00 од 05.07.2006. године до коначне исплате,
- на износ од 28.700,00 од 05.08.2006. године до коначне исплате,
- на износ од 27.972,00 од 05.09.2006. године до коначне исплате,
- на износ од 27.527,50 од 05.10.2006. године до коначне исплате,
- на износ од 27.650,00 од 05.11.2006. године до коначне исплате,
- на износ од 27.650,00 од 05.12.2006. године до коначне исплате,
- на износ од 27.996,50 од 05.01.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 28.550,97 од 05.02.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 28.253,86 од 05.03.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 28.422,14 од 05.04.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 28.442,14 од 05.05.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 27.658,89 од 05.06.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 31.811,16 од 05.07.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 31.956,00 од 05.08.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 31.544,24 од 05.09.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 30.896,00 од 05.10.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 30.934,52 од 05.11.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 31.694,48 од 05.12.2007. године до коначне исплате,
- на износ од 33.108,60 од 05.01.2008. године до коначне исплате,
- на износ од 33.385,40 од 05.02.2008. године до коначне исплате,
- на износ од 32.925,84 од 05.03.2008. године до коначне исплате,
- на износ од 32.925,84 од 05.04.2008. године до коначне исплате,
- на износ од 32.972,08 од 05.05.2008. године до коначне исплате,
- на износ од 31.591,36 од 05.06.2008. године до коначне исплате,

и за исплату законске затезне камате по Закону о затезној камати

- на износ од 30.797,56 динара од 05.07.2008. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 30.577,68 динара од 05.08.2008. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 30.638,88 динара од 05.09.2008. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 33.996,40 динара од 05.10.2008. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 35.678,12 динара од 05.11.2008. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 35.440,40 динара од 05.12.2008. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 37.640,48 динара од 05.01.2009. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 37.520,88 динара од 05.02.2009. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 37.911,12 динара од 05.03.2009. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 37.911,12 динара од 05.04.2009. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 38.095,84 динара од 05.05.2009. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 37.886,20 динара од 05.06.2009. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 37.376,60 динара од 05.07.2009. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 37.277,28 динара од 05.08.2009. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 37.229,48 динара од 05.09.2009. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 37.204,56 динара од 05.10.2009. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 37.903,20 динара од 05.11.2009. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 37.355,20 динара од 05.12.2009. године до 23.12.2018. године,

- на износ од 39.384,80 динара од 05.01.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 39.853,48 динара од 05.02.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 39.904,16 динара од 05.03.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 39.707,32 динара од 05.04.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 41.092,12 динара од 05.05.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 41.748,16 динара од 05.06.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 42.490,24 динара од 05.07.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 42.041,28 динара од 05.08.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 42.469,92 динара од 05.09.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 42.970,80 динара од 05.10.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 42.970,80 динара од 05.11.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 42.199,28 динара од 05.12.2010. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 41.842,04 динара од 05.01.2011. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 41.289,48 динара од 05.02.2011. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 41.438,04 динара од 05.03.2011. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 39.851,68 динара од 05.04.2011. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 38.792,04 динара од 05.05.2011. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 40.985,24 динара од 05.06.2011. године до 23.12.2018. године,
- на износ од 40.850,04 динара од 05.07.2011. године до 23.12.2018. године,

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу исплати износ од 318.975,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана по пријему писменог отправака пресуде.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужене АА из ... изјављена против става другог и четвртог изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 2147/17 од 24.12.2018. године као недозвољена.

СВАКА СТРАНКА сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца “Inkor” д.о.о. са седиштем у Београду, па је обавезана тужена АА из ... да тужиоцу исплати укупан износ од 3.582.850,40 динара са законском затезном каматом по Закону о висини стопе затезне камате, и то почев од месечног износа за месец јули 2001. године до месечног износа за месец јуни 2011. године на сваки појединачно одређен месечни износ од 05-ог у наредном месецу до исплате.

Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужена АА из ... обавезе да тужиоцу “Inkor” д.о.о. Београд исплати износ од 12.191,68 динара са законском затезном каматом почев од 05.07.2001. године до коначне исплате.

Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 521.525,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужена обавезе да тужиоцу плати законску затезну камату на износ од 521.525,00 динара почев од дана доношења пресуде па до дана извршности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено поднела тужена, побијајући је у целисти, због битне повреде одредбе парничног поступка, због погрешено утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Жалба тужене указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 7 ЗПП обзиром да по предлогу тужене није изведен а одређен доказ саслушањем тужене у својству парничне странке, те како је ради отклањања учињене битне повреде одредаба парничног поступка и правилног утврђења чињеничног стања било потребно да се пред другостепеним судом понове већ изведени докази, те одлучи о доказаним предлозима парничних странака и одржана је расправа пре другостепеним судом у складу са одредбом члана 383 став 4 ЗПП а у циљу отклањања наведених пропуста. Обе парничне странке су трошкове другостепеног поступка образложено тражиле.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5 и 9 ЗПП на које овај суд као другостепеним пази по службеној дужности.

Испитујући правилност побијане пресуде у оквиру законских овлашћења из одредбе члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/2011 са изменама и допунама), након одржане расправе пред другостепеним судом у смислу одредбе члана 383 став 4 ЗПП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци из следећих разлога.

Према чињеничном стању утврђеном пред првостепеним и другостепени судом отац тужене је познавао оца законског заступника тужиоца који је у ранијем периоду био законски заступник тужиоца, која фирма је градила 13 локала на месту где се налази и спорни локал у Спорни локал бр. ... који се налази у оквиру пословног објекта у ..., улица ... бивша ... је покојни отац тужиоца као законски заступник тужиоца уступио свом пријатељу покојном оцу тужене након чега је покојни отац тужене почео да користи предметни локал још од краја 90-тих година односно од краја 1999. године и то за продају алкохолних и других пића у ком локалу је радила и тужена. Тужилац “Инкоп Земун” се обратио Граду Београду – Градској Општини Земун, Одељењу за грађевинске и комуналне послове дана 26.8.1999. године са молбом за издавања решења о праву коришћења пословног простора у коме је наведено да је на основу решења бр. 06-2125/97-3 од 6.6.1997. године одобрено заузеће јавне површина на неодређено време у ... на простору између улица ... и улица ... постављањем мини тржног центра од 13 локала укупне површине 232,20 м², те како су наведени локали саграђени од стране “Инкоп Земун” молбом се тражи издавање решења којим се додељује на трајно коришћење АА из ... улица ... и то локал бр... површине 19 м² у оквиру тржног центра лоцираног између улица ...и улице ... Решењем Града Београда ГО Земун Одељења за грађевинске и комуналне послове бр. 353-11/99-3 од 27.1.2000. године одборено је АА из ... привремено заузеће јавне површине на неодређено време у ... на простору између улица ... и улица ... ради постављања локала бр. ... површине 19

м2 који се налазу и оквиру мини тражног центра. Отац тужене је ступио у предметни локал од 19 м2 у ... и то у довршен односно саграђен локал. Отац законског заступника тужиоца је преминуо 7.8.2001. године, а отац тужене је преминуо 13.7.2002. године. Локал је наставила да користи његова ћерка, тужена, која га је издавала у закуп од 2001. до 2007. године Спортској кладионици "...", а затим до 11.10.2011. године ... Законски заступник тужиоца је контактирао тужену и тражио исељење и предају локала тужиоцу сматрајући да је то локал власништво тужиоца, што је тужена одбила, па је покретнут судски спор пред Четвртим општинским судом у Београду у предмету П 1325/08 у коме је по уређеном тужбеном захтеву од 28. новембар 2007. године донета пресуда дана 15.05.2008. године којом је усвојен тужбени захтев тужиоца Предузећа за пројектовање "Инжењеринг Инкоп" д.о.о Земун и обавезана тужена АА да се са свим лицима и стварима исели из локала бр. ... који се налази у оквиру пословног објекта у ..., ул. ..., бивша ... и исти преда тужиоцу на слободно коришћење и располагање, која пресуда је постала правноснажна 21.12.2010. године, а извршна 26.04.2011. године, а тужена ни добровољно у остављеном року није испунила своју обавезу, па је дана 07.06.2011. године овде тужилац, као извршни поверилац поднео против овде тужене као извршног дужника предлог за извршење испражњењем и предајом му предметне непокретности, па је извршитељ у предмету И бр. 11345/11 изашао на лице места, констатовао у присуству пуномоћника странака да је предметни локал потпуно празан и да извршни дужник предаје извршном повериоцу кључеве од улазних врата, чиме је извршење спроведено и Закључком истог суда И бр. 11345/11 од 20.10.2011. године извршни поступак закључен. Законски заступник тужиоца није инсистирао на исплати закупнине од тужене, али након што је локал предат тужиоцу у извршном поступку од тужене је тражио исплату закупнине. У делу релевантих чињеница суд је поклонио веру исказу законског заступника тужиоца у погледу чињеница држања и коришћења локала до враћања истог предајом у извршном поступку тужиоцу од стране тужене, обзиром да је исто у складу са писменим доказима и то записника из поступка извршења, обзиром да је у присуству пуномоћника странака спорни локал празан и овде тужена предала овде законском заступнику тужиоца кључеве од улазних врата које је до тада поседовала. Из наведених разлога суд није поклонио веру исказу тужене и сведока ББ (који сведок је као мајка тужене директно заинтересована за исход спора у корист тужене), где наводе да тужена није користила локал од 2002. године, и да исти није издавала у закуп, а имајући у виду пресуду Четвртог општинског суда у Београду П бр. 1325/08 од 15.05.2008. године, те ток и исход извршног поступка Првог основног суда у Београду И бр. 11345/11 из којих је суд утврдио да је тужена поседовала кључеве, а тиме и била у поседу предметног локала до исељења 11.10.2011. године. Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке утврђено је да месечна тржишна закупнина за предметни локал је износила 400 ДЕМ у периоду од 01.01.2001. до 31.12.2001, а затим 350 евра у периоду од 01.01.2002. до 30.06.2007. године и 400 евра у периоду од 01.07.2007. до 31.12.2011. године месечно, што у динарској противвредности појединачно исказаних месечних износа износи укупно за период од 01.07.2001. године до 01.07.2011. године 3.595.042,00 динара, све појединачно месечно исказано у прилогу уз налаз вештака.

Првостепени суд је најпре оценио приговор застарелости потраживања истакнут од стране тужене неоснованим јер је предмет тужбеног захтева потраживање накнаде из стицања без основа, сходно одредби члана 219 ЗОО, јер је тужена предметну непокретност као власништво тужиоца употребљавала у своју корист, па потраживање

застарева у року од 10 година сходно члану 371 ЗОО, те како је најстарије потраживање тужиоца доспело дана 05.07.2001, а тужба поднета 04.07.2011. године није наступила застарелост потраживања.

Првостепени суд затим је примењујући одредбе члана 219 Закона о облигационим односима (употреба туђе ствари у своју корист), затим члан 214 ЗОО који регулише обим враћања стеченог без основа, те чланове 371, 361 став 1 и 362 Закона о облигационим односима закључио да је тужбени захтев тужиоца основан у погледу потраживања и исплате за период од 07.08.2001. године до 01.07.2011. године, док је у периоду од 01.07.2001. до 07.08.2001. године захтев неоснован јер је у том периоду тужена имала ваљан основ јер је законски заступник тужиоца као власник предметног локала оцу тужене дао на коришћење без накнаде предметни локал, па је тужена имала ваљан правни основ коришћења истог у овом периоду.

Оваква одлука првостепеног суда је само делимично правилна.

Тужилац тужбу заснива на наводима да је власник предметног локала, да га је тужена користила, односно имала посед истог, чиме је тужилац био онемогућен да користи предметни локал и стиче приходе издавањем истог, те тужилац тражи да се тужена по правилима о стицању без основа обавезе да тужиоцу исплати износ од 3.595.042,00 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа појединачно до исплате. Предмет тужбеног захтева тиме није исплата користи коју је тужена стекла употребом предметног локала који је у власништву тужиоца, већ приход који је за тужиоца изостао некоришћењем предметног локала јер је био онемогућен да исти користи тиме што је тужена поседовала кључ од истог и самим тим била у поседу.

Суд је везан чињеничним наводима тужбе али није везан правним основом захтева истакнутим у тужби (члан 192 став 4 ЗПП).

Имајући у виду да је суд везан чињеничним наводима тужбе, а не тужбеним захтевом, предметни тужбени захтев се има решити применом одредаба Закона о основама својинско-правних односа јер исти уређује када је држалац туђе ствари дужан, а када није дужан да плати накнаду за коришћење ствари. Према одредби члана 38 став 2 Закона о основама својинско-правних односа савестан држалац није дужан да плати накнаду за коришћење ствари за време његовог савесног држања. Чланом 39 истог закона прописано је да је несавестан држалац дужан предати власнику све плодове (став 1). Несавестан држалац дужан је накнадити вредност убраних плодова које је потрошио, отуђио или уништио, као и вредност плодова које је пропустио да убере (став 2). Савестан држалац постаје несавестан од тренутка када му је тужба достављена, али власник може доказивати да је савестан држалац постао несавестан и пре достављања тужбе (став 7). Штета је умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист) као и наношење другом физичког или психичког бола или страна (нематеријална штета), на основу члана 155 Закона о облигационим односима. Оштећени има право на накнаду обичне штете тако и на накнаду измакле користи на основу одредбе члана 189 став 1 ЗОО. Висина накнаде штете одређује се према ценама у време доношења судске одлуке, изузев случаја кад закон наређује шта друго (став 2). У конкретном случају, тужена је доказала да је била

савестан држалац предметног локала јер је сам тужилац молбом надлежном управном органу Града Београда од 26.08.1999. године тражио да се туженој изда решење за доделу на трајно коришћење предметног локала у односу на коју молбу је и донето решење надлежног управног органа Градске општине Земун о одобравању АА заузеће јавне површине за предметни локал на простору између улице ... и улица ... Међутим, ради се о решењу којим је туженој одобрено привремено заузеће, а не трајно заузеће јавне површине, те како је тужилац у другом парничном поступку исходовао правноснажну судску одлуку којом је туженој наложено да се са свим лицима и стварима исели из предметне непокретности, локала број ... у оквиру пословног објекта у ... улица ... и исту преда овде тужиоцу на слободно коришћење и располагање, то подношењем тужбе тужиоца као власника према туженој 2007. године (уређен тужбени захтев) за иселење из предметног локала са свим лицима и стварима и предаја овде тужиоцу на слободно коришћење и располагање, тужена је постала несавестан држалац.

Имајући у виду да је тужена постала несавесна јер је и даље била у поседу, одбила да тужиоцу преда посед локала чији је он власник и користила предметни локал без правног основа, то тужиоцу припада накнада штете у виду измакле користи, а висина штете тужиоца се огледа у износу који би примио да је предметни локал могао издати у закуп и убирати закупнину и то према утврђеним износима које би тужилац остварио на име закупнине према налазу и мишљењу вештака економско – финансијске струке.

Даље, код утврђеног да тужиоцу припада наведена накнада то је истакнут приговор застарелости потраживања од стране тужене имало расправити применом одредбе члана 376 став 1 ЗОО којим је прописано да накнада проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило. Даље, имајући у виду да је тужба суду поднета дана 04.07.2011. године, то произилази да су застарела сва потраживања која тужилац од тужене потражује за период од јула 2001. године до почетка јула 2008. године.

Стога, имајући у виду да је тужилац био онемогућен да користи предметни локал као власник јер га је тужена у томе онемогућила одбијајући да му преда посед и кључ улазних врата предметног локала за период за који је била несавесна, то је дужна да тужиоцу накнади штету у висини закупнине коју би тужилац по редовном току ствари убрао због чега је у обавези да тужиоцу исплати накнаду штете у висини утврђене тржишне закупнине вештачењем за период за који потраживање тужиоца није застарело, односно од јула 2008. године до када се исплата потражује у износу од 1.431.321,92 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате применом члана 189 став 2 и 277 ЗОО, док је за период од јула 2001. године до јула 2008. године потраживање тужиоца у износу од укупно 2.151.528,48 динара, застарело, из којих разлога је тужбени захтев у овом делу одбијен, као и у делу исплате законске затезне камате на усвојен део тужбеног захтева на сваки појединачни месечни износ од доспелости 05-тог у наредном месецу до 24.12.2018. године.

Нису основани наводи жалбе тужене да је тужена била савесна за период за који је постала несавесна пријемом тужбе од стране тужиоца као власника да му преда посед на предметном локалу, па док то није учинила 2011. године, сходно напред

цитираним законским прописима и утврђеном чињеничном стању у погледу савесности тужене до пријема тужбе од стране тужиоца као власника за иселење и предају му предметног локала.

У односу на указану битну повреду одредаба парничног поступка којом тужена указује да јој је прекршено право на расправљање, односно није дата могућност да расправља пред судом јер је суд није саслушао у својству парничне странке, иста је отклоњена у току другостепеног поступка у коме је главна расправа одржана и тужена саслушана у својству парничне странке, чији исказ је заједно са осталим изведеним доказима суд ценио појединачно и у међусобној вези према правилу прописаном одредбом члана 8 ЗПП.

Оспоравање налаза и мишљења судског вештака у жалби истицањем примедби на исте не може имати утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да је првостепени суд у складу са одредбама ЗПП из чланова 259 – 264 и 269 - 275 извео доказ вештачењем по предлогу тужиоца, ценио налаз и мишљење, а стављене примедбе у току поступка је тужени повукао јер је на рочишту од 24.12.2018. године навео да се примедбе не могу отклонити извођењем доказа саслушањем вештака Страхиње Лазића, јер је исти преминуо, а о предлогу туженог за извођење доказа новим вештачењем је суд одлучио одбивши исти, док на рочишту одржаном пред другостепеним судом тужена није имала нових доказних предлога нити је предлагала извођење доказа у погледу вештачења.

Суд је приликом доношења одлуке ценио и остале изведене доказе и наводе парничних странака, те жалбене разлоге тужене, али их није посебно образлагао налазећи да нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Тужиоцу сходно успеху у спору припадају трошкови сходно члану 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку и то за састав тужбе и састав четири образложена поднеска у износу од по 11.250,00 динара, приступ на седам неодржаних рочишта у износу од по 7.125,00 динара, за заступање на седам одржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, трошкови вештачења у износу од 12.000,00 динара, те трошкови таксе на тужбу и пресуду у износу од по 55.800,00 динара по АТ и ТТ важећој у време првостепеног пресуђења и стављања захтева за трошкове од стране тужиоца, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате на основу одредбе члана 277 став 1 и члана 324 став 2 Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, применом члана 387 став 1 тачка 6 Закона о парничном поступку донета је одлука као у ставовима првом, другом, трећем и четвртном изреке ове другостепене пресуде.

Одбачена је на основу члана 401 тачка 1 ЗПП жалба тужене изјављене против ставова другог и четвртог изреке побијане пресуде будући да тужена нема правни интерес да побија пресуду у делу у коме је успела у спору сагласно одредби члана 378 став 3 ЗПП и одлучено као ставом петим изреке.

Имајући у виду делимичан успех тужене у жалбеном поступку, то је применом члана 165 и 153 ЗПП, одлучено да свака странка сноси своје трошкове другостепеног

поступка као у изреци.

Председник већа-судија

Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић